

A compertum ait Plinius, furto abactos, agnita voce suarij,merso nauigio inclinatione lateris vnus, ad dominum remeasse.

ADVLATOR ET SCVRRÆ.

Sunt qui adulatorem, blandiloquum, & mordacem simul scurræ, per canis Hieroglyphicum ostendant, quorum alter in obsequiũ plus æquo pronus, & alter quælibet in quæuis opprobria fingere sæuus. Diogenica hæc est interpretatio, ipsius de se testimonio. Nã is interrogatus ab Alexandro, ob quæ facta Canis nomen vulgò sortitus esset: Quia, inquit, dentibus blandior, non dentibus oblatro, malos etiam mordeo. Quin & coniectores, vt apud Hebræos legi, eum qui per nocturnã quietem imaginatus sit canem videre, obrectatoribus obiectum fore præfagiunt. Alexander idem dum sibi lusum quærit, sportulam Diogeni ofsium plenam dono misit. Accepit eam Cynicus, & superaddidit: Caminus hic quidem cibus, sed donum haudquaquam regium.

*Diogenis
scamina
in Alexan-
dri.*

F A M E S.

B Caninam quandam famem memorat, quã Græci *βελιμελον* appellauere, nos esuritionem dicere possumus: vtcunq; Dauides hanc eruditissimè tetigit Psalmo LVIII, vbi canit: Cõuertetur ad vesperã, & fame cõficietur vt canes, ciuitates hac illa peruagãtes, cum futuram Iudæorũ mendicitatem præfagiret: nam & ipsum famis vocabulum frequenter pro mendicitate vsurpatũ inuenias.

D E S P I C A T V S.

IN Sacris literis plurimũ inuenias canem pro re humili, abiecta & cõtempti bili positum. Quem sermonem ne quis Neapolitanorũ tantũ esse putet, de Mephiboseta Ionathæ filio legimus, cum in speratis à Dauide beneficiis affectus esset, & cõtinuò mensæ Regiæ sodalitiõ dignatus, dixisse eum, humilitatẽ professus, suam: Ecquis ego sum seruus tuus, vt respiceres, super canem mortuum, cui ego sum similis: Et Dauid ipse cum Regem suum Saulem se hostiliter insectantem in manibus solum habuisset, chlamydis regiæ oram præcidisse contentus, subsecutus eum clamauit: Quem persequeris Rex Israël: quem persequeris? canem mortuum persequeris.

*1. Reg. ca.
24.*

F V G A.

QVod si fugã notare vouerimus, canem identidem, sed subiecta inter crura cauda figurabimus. Hieroglyphici causam nemo eorũ quos in hoc argumento sequimur, explicauit. Figmentũ ego à re ipsa dubio procul sumptum crediderim, vulgato in hæc tempora prouerbio, vt eum qui animum despondeat, vel ab incepto propter ignauiam percussus meticolosè desistat, subiicere eum, inter crura caudam obiciamus. Quotiens enim canes fugam arripit, præ metu abacti caudam inter crura subiiciunt. Quod cum insigniter etiam in lupo obseruatum sit, Maro elegantissimè rem ipsam descripsit, vt suo loco dictum.

C L A D I S P R A E S A G I V M.

IN Aruspicina memoriæ proditum est, huiusmodi gestum caudæ ytero subiectæ, in victimis quæ adoleretur futuræ cladis præfagiũ dedisse, obtorta verò si foret cauda, bellorum difficultatem portendere, vt apud Didymũ legere est.

V I C T O R I A E P R A E S A G I V M.

A Liter autem cursu perciti seu prædam insequantur, seu temerè lasciuant, affurrectam, aut exporrectam caudam habere solent, cuiusmodi effigies est in numo. C. Posthumi, in quo cernere est currentem canem, cauda ita vt dice-

*C. Posthu-
mum.*